

[Erhard Jakobsen.]

ve. Derfor forventer kommunerne naturligvis, at boligselskaberne lever op til deres formål, at der er en stor, billig boligmasse, som kommunerne kan disponere over til sociale formål.

Det kunne sandelig være kønt, at nogle, der har boet billigt i årevis, nu skulle have fordelene af at købe og så også kunne sælge videre. For man har da vel ikke tænkt sig, de skulle betale dyrt for det? Ja men hvis de skal betale dyrt, så kan de bare købe nogle af de enfamiliehusene, der er til salg hver eneste søndag. Jeg skal ikke nævne blade, men der er masser af enfamiliehusene til salg i bladene hver eneste dag. De, der ønsker eget hus, kan naturligvis få eget hus, hvis de vil betale prisen.

Hvis formålet er at give flere adgang til at blive ejere af egne boliger, så må tanken bagved da være, at man skulle give dem en favørstilling, for ellers er der da ikke flere, der bliver det på grund af disse forslag, end der har været hidtil. Nej, giv kejseren, hvad kejserens er, og det vil sige: giv kommunerne og det offentlige, hvad det offentlige er i denne forbindelse. Så må der i øvrigt være frit slag, det tror jeg ikke nogen vil blande sig i, og det synes jeg også socialdemokraternes ordfører på udmærket måde viste. Der er ingen, der spærrer for ejerlejlighedstanken, og slet ikke for, at den bliver udformet under betryggende former i et andelsboligselskab. Det ville være en udmærket ting, i stedet for at private ligger og laver spekulationer med det.

Endelig til sidst dette: man tror da vel ikke, at sådanne problemer som dem, det sociale byggeri har med den dyre husleje visse steder i dag, var noget, der kunne løses ad den vej? Man tror da ikke, at den høje rentes problem her i landet kan løses ved de beboerbidrag, der ligger i sådan noget som det her? Hvis man tror det, så trænger man til at deltage i et grundigt udvalgsarbejde, og det kan jeg selvfølgelig kun opfordre til, så meget mere som jeg ikke selv skal være medlem af udvalget.

Henning Philipsen (SF):

Jeg kan erklære mig helt enig, i særdeleshed i de sidste betragtninger, som hr. Erhard Jakobsen gjorde gældende herfra.

Om må jeg så sige, at der jo her er tale om

et forslag fra det konservative folkeparti og så et, som fru Kirsten Jacobsen har fremsat, og jeg har forstået med den erfaring, man efterhånden har, at det altså ikke er partiet, der fremsætter forslag, det er enkelte medlemmer, og det fremgår jo også ganske tydeligt af dette forslag, at det er et forslag, fru Kirsten Jacobsen har fremsat. Når jeg ser på disse forslag, så fremgår det efter min mening ganske tydeligt, at det er — måske mere fra det konservative folkepartis side end bevidst fra fru Kirsten Jacobsens side — et veltillægt angreb, som er en fortsættelse af den linje, man havde, da vi prøvede på at lave boligforliget sidste sommer. Man vil ganske enkelt have det almennyttige byggeri slået i stykker i den form, det eksisterer i nu, og det synes jeg ærligt talt man skulle sige, i stedet for at omvinde det med så megen flør, som man gør for nærværende.

Dette her drejer sig ganske enkelt om, hvilken forskel der måtte være i holdning til boligen i dette land. Det er det, det drejer sig om. Vi er nogle stykker, som har én holdning, og så er der andre, som har en diametralt modsat holdning, og det er det, det drejer sig om. Dette drejer sig ganske enkelt om, hvilken holdning man har til befolkningens boligforsyning i dette land, og hvilken holdning man har, når det drejer sig om det, som man efter min mening alt for tit kalder ejendomsretten til boligen.

Jeg synes, hr. Erhard Jakobsen beskrev ganske klart og ganske tydeligt, hvorledes det forholder sig med ejendomsretten i det almennyttige byggeri. Ja men om den ejendomsret, man nu appellerer til her, siger man med en sikkerhed i stemmen, som var en bedre sag værdig, at det er noget, som befolkningen ønsker. Hvor ved man det fra? Hvad er det for en ejendomsret, man siger befolkningen ønsker til sin bolig? Det, man i og for sig gør sig til ypperstepræst for, er en ejendomsret til at få andel i den værdestigning, som sker på baggrund af det øvrige samfunds udvikling. Det er den, man appellerer til at få fat i, og intet som helst andet.

Dér har vi altså en holdningsforskel, og det er der ikke noget at gøre ved. Men jeg synes jo nok, når man nu ser på argumenterne i bemærkningerne til lovforslagene, at de efter min mening vidner om, at forslagsstillerne og i særdeleshed fru Kirsten Jacob-